

# Temetés

---

## Mi semmit sem tudunk

Textus: Zsoltárok 139

### Élethelyzet:

Két éves kisgyermek temetésére készül a család úgy, hogy a gyermek néhány hetes betegsége idején derült ki, hogy az édesanya előző házassági kapcsolatából hozott fertőzés okozta gyermeke megbetegedését és visszafordíthatatlan állapotát. A családban egy három éves gyermek van még, aki egészséges. A családnak nincs egyházi kötődése, de ebben a helyzetben mégis az egyház szolgálatát kérik.

### 1. Amit a textusról tudni kell

Dávid zsoltáraként szerepel a Szentírásban a textus. Ez meghatározó az igehirdetés szempontjából is, hiszen maga Dávid is átélte gyermeke elvesztését, saját kisgyermekét gyászolta, amelyről részletes leírást olvashatunk a 2Sám 12-ben. Másfelől pedig Dávid különböző élethelyzeteiben tapasztalta meg Isten jelenlétét. Így saját elesettsége mellett olyan élettapasztalatok állnak előttünk a zsoltáríró életéből, amelyek felidézése vigasztalásul hathat a gyászoló család életére. A Zsoltár tartalma szerint nagy fizikai és szellemi távlatokat jár be, és ezt egészen közel hozza a hallgatókhoz. Az Isten közelsége, mint vigasztaló állapot, egészen személyesen fogalmazódik meg itt. Azokat a kérdéseket veti fel, amelyek a gyászoló gyülekezetet is foglalkoztatják, s a teljes Szentírás alapján erre ad feleletet a textus.

### 2. Prédikációvázlat

Gyászoló Család, Végtisztességet tevő Gyülekezet!

Ebben a mostani élethelyzetünkben alázatosan meg kell vallanunk azt az érzésünket, amely jelenlegi életállapotunkból fakad, amelyet így fogalmazhatunk most meg egy kisgyermek ravatalánál, hogy valójában *mi semmit sem tudunk*. Mondjuk, mondhatjuk ezt annak ellenére, hogy a tudomány és a technika vívmányai igen magas fokra jutottak korunkra. Hiszen, ha valamilyen információra

van szükségünk, a mai lehetőségek között csupán néhány perc leforgása alatt megszerezhetjük azt. Ha tőlünk távol levő szeretteinkre vagyunk kíváncsiak, akkor a telefonos és internetes kapcsolat segítségével szintén lehetőségünk van a kapcsolatteremtésre. Nem véletlenül érzi sok tekintetben felvilágosultnak és jól felszereltnek a mai kor embere önmagát, ebből fakadóan vallják is sokan, hogy nincs előttünk semmi akadály!

Mi pedig itt állunk és teljes őszinteséggel valljuk a 2 éves korában elment kisgyermeketek ravatala mellett, hogy mi valójában *semmit nem tudunk*. Éppen azt nem tudjuk, amit feltétlenül tudni szeretnénk. Visszatekintve az elmúlt hetek eseményeire, azt nem tudtuk megvalósítani, amit mindenképpen szerettünk volna: erőt adni piciny testének, és valahogyan a betegség útja elé állni, és útját állni a mulandóságnak. Ráadásul teljesen biztosak lehetünk abban, hogy ez nem csupán a megtört szívű szülők, családtagok szíve vágya volt, hanem minden bizonnyal azoknak az orvosoknak és ápolóknak is, akik minden lehetőséggel megpróbálták visszafordítani gyengülő állapotát.

Összegezve az idáig vezető utat, azt kell ismételtelen mondanunk, hogy mindannyiunk életében erőteljes a megállapítás itt, most: *nem tudom*. Mert nem tudtam változtatni, nem tudtam olyat adni, mondani, gondolni, ami a jobbrafordulást előidézhette volna.

#### Gyászoló Gyülekezet!

Nem vagyunk egyedül ezzel az érzéssel, ezzel a kérdéssel. Hiszen a korábbi megállapítások mellett a bennünket körbevevő világ eseményei sorra igazolják azt, hogy rengeteg területen tanácstalanul állnak vezető politikusok, nagyra becsült tudós emberek. Ebben a mi korlátokkal teli világunkban, a mai korban is, a jelenlegi helyzetben is hitelesen előáll egy ember a Szentírás szavain keresztül, és egy eligazító üzenetet ad át nekünk, rajta keresztül a mindenség Ura. Pedig ő is egy hozzánk hasonló ember, az ókorban élt Dávid. 3000 évvel korábban élt át olyan csatákat, amelyek emberileg teljes mértékben kilátástalannak látszottak. Volt olyan üldöztetésben része, amelyekből esélye sem volt megszabadulni. És róla jegyzi fel a Biblia, hogy Ő is gyászolt. Hozzátok hasonlóan kisgyermekét siratta, szülői gyásza volt, s a gyász idején hozzánk hasonlóan kereste a magyarázatot, fájdalmas élethelyzetére nézve. Átszenvedte az önvádaskodást a maga gyarlósága miatt, átélte a könnyöggésszel teli tusakodást gyermeke állapotának jobbra fordulásáért. Magára zárta az ajtót, magába zárkózott, és összetört lélekkel böjtölt, hamuba ült a kor szokása szerint. Végigjárta azokat a stációkat, amelyeket keserűen mi is végigjárunk.

Éppen ezért érdemes odafigyelni a kiérlelődött és megfontoltságot tükröző szavaira, mert egy hiteles, gyermekét is meggyászoló ember szavai ezek. Őszinte szavak. Mert egyértelműen benne van az, hogy én sok-sok ismeretem és élettapasztalatom ellenére úgy érzem, hogy semmit sem tudok. És a körülöttem levő emberek sem tudnak semmit, csak gyenge és hitvány vigasztalók. De te Uram, te ismersz engem. Látod az eddig megtett életutamat, tisztában vagy a nekem adott áldásaiddal. Világos szemed előtt minden gyengeségem. Rejthetetlenek a hibáim.

Te ismersz engem. Te mindent tudsz. Úgy nyilatkozik, olyan megadással itt, ebben a 139. zsoltárban, ahogyan sokkal később Péter tanítvány a Jézus számára háromszor feltett kérdésre azt mondja: *Uram, Te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.*

Itt most kisgyermeketek ravatala mellett az a közös megállapításunk: nem tudom, nem tudjuk. De a vigasztalódás útjának iránya az igéből mégis feltárul előttünk, hiszen a megoldást kereső és kérdéseire válasz után kutató zsoltáros azt mondja, hogy én nem tudom megmagyarázni a dolgokat, de ismerem azt az Istent, aki mindent tud. És ezt a mindenható, mindent tudó Istent nemcsak úgy ismeri, mint akinek beszéltek valaha róla, hanem személyesen, tapasztalatai alapján. És nem is csak sokat érő, kapott és szerzett ismerete van róla, hanem elismeri Őt. Számol vele, és abban a kilátástalan nehéz helyzetben, amiben többször is volt: számított rá.

Itt kezd lehiggadni a zakatoló emberi lélek. Uram te tudod, és ez engem megnyugtat. Ez nekem biztonságot ad. Az értelmemmel, az igazságérzetemmel képtelen vagyok feldolgozni, de a beléd vetett bizalmammal, hitemmel képes vagyok elfogadni. Olyan gyönyörűen mondja, szinte enged a zsoltáros, hogy átölelje az életét, és mintegy belekapaszkodik Isten karjaiba: *Uram, te megvizsgálász és ismeresz engem. Tudod, ha leülök, vagy ha felállok.* Vagyis mindent tudsz. És ez az a pont, ahol a szívünk nyughatatlansága, rendkívüli fájdalma fordulatot vehet. Amikor átadjuk a fennhatóságot az Úrnak: te tudod, ismered minden rezdülésemet. Kiáltásomat. Elhalkuló hangomat. Te tudod, hogy mennyire fáj, hogy megmagyarázhatatlan események történtek velünk. És ez a bizonyosság így fogalmazódik meg Dávid szavaiban: *Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod, csodálatos nekem ez a tudás.*

Látjátok? A semmit nem értek, a semmit nem tudok kiszolgáltatottságából így lehet eljutni arra a higgadt elfogadásra, amely így hangzik: *csodálatos nekem ez a tudás.* Hogy miközben végérvényesen elengedtem a kisgyermekem, az unokám kezét, aközben Isten megfogja az én kezemet. És ennek kiváltképpen való fő bizonyítéka az, amit Jézus Krisztus által értünk és velünk cselekedett. Önmaga szenvedte el az általunk vállalhatatlan és hordozhatatlan szenvedéseket. Meghalt, hogy számunkra bűnbocsánatot és örök életet szerezzen, és megajándékozzon a feltámadás bizonyosságával. Ugye mennyire igaz, hogy semmit sem tudunk? És a Szentlélek vezetése alatt mégis kimondhatjuk: tudom. Az Isten mégis szeret, vezet, erőt ad nekem. Így engedjétek el őt, akit két évig bízott rátok Isten, és köszönjétek meg előttetek lezajló rövid életét.

*Dr. Gaál Sándor (Debrecen)*